

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/1/2017
Identifikačné číslo spisu:	5016000043
Dátum vydania rozhodnutia:	07.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:5016000043.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 7. februára 2017, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Štefana Harabina v konaní o uznanie cudzieho rozhodnutia, prerokoval odvolanie odsúdeného D. N., proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 6. decembra 2016, sp. zn. Ntc/43/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného D. N. s a z a m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline rozsudkom zo 6. decembra 2016, sp. zn. Ntc/43/2016, podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. rozhodol o uznaní rozsudku Obvodného súdu Praha 1 z 25. marca 2015, sp. zn. 6T/156/2014 a jeho výkone na území Slovenskej republiky, ktorým bol D. N., nar. XX. N. XXXX v I., trvale bytom I., D. XX, občan Slovenskej republiky uznaný vinným zo spáchania pokusu trestného činu krádeže podľa § 8 ods. 1, § 247 ods. 1 písm. b/ Trestného zákonníka Českej republiky č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2009 (v bode I.1), trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia a vykázania podľa § 171 ods. 1 písm. b/ Trestného zákonníka Českej republiky v znení účinnom do 31. decembra 2009 (v bode I.2), pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 205 ods. 1 písm. b/, ods. 2, ods. 3 Trestného zákonníka Českej republiky v časti dokonaného, v časti v štádiu pokusu podľa § 21 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky a pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 228 ods. 1 Trestného zákonníka Českej republiky (v bode II.1/-13) a prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia a vyhostenia podľa § 337 ods. 1 písm. b/ Trestného zákonníka Českej republiky, na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v jeho výrokovej časti.

Za skutky pod bodom II.1/-14/ mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov so zaradením na jeho výkon do väznice s ostrahou. Súčasne bol zrušený výrok o treste rozsudku Okresného súdu Opava zo dňa 26. novembra 2014, sp. zn. 27T 170/2014, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Za skutky pod bodom I.1/,2/ súd upustil od uloženia súhrnného a spoločného trestu.

Krajský súd v Žiline tým istým rozsudkom rozhodol aj o uznaní rozsudku Okresného súdu Opava zo dňa 26. novembra 2014, sp. zn. 27T/170/2014 a jeho výkone na území Slovenskej republiky, ktorým bol D. N. uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia a vyhostenia podľa § 337 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je to uvedené v jeho výrokovej časti.

Za to mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok so zaradením na jeho výkon do väznice s dozorom.

Krajský súd zároveň podľa § 517 ods. 2 Tr. por. a § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. rozhodol, že odsúdený D. N. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený D. N.. V odôvodnení odvolania uviedol, že má za to, že práva vyplývajúceho zo zásady špeciality sa nevzdal a keďže je od 19. októbra 2007 trestne stíhaný na území Slovenskej republiky Okresným súdom v Nových Zámkoch, podľa jeho názoru ustanovenie § 21 ods. 2 písm. c/ zákona č. 549/2011 Z. z. bráni rozhodnutiu o uznaní a výkone rozhodnutí súdov Českej republiky na území Slovenskej republiky.

Odsúdený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky „zlúčil“ rozsudky Obvodného súdu Praha 1, sp. zn. 6T/156/2014 z 25. marca 2015 a rozsudok Okresného súdu v Příbrami sp. zn. 1T/118/2012 zo 16. mája 2013 a zaradil ho na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania odsúdeného D. N. preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

Po predložení žiadosti štátu pôvodu o uznanie a výkon citovaných rozhodnutí, po písomnom vyjadrení prokurátora rozhodol v zákonnej lehote o predmetnej otázke na neverejnom zasadnutí Krajský súd v Žiline ako súd vecne a miestne príslušný. Postupoval tak na podklade predložených relevantných častí procesných spisov obsahujúcich všetky nevyhnutné dôkazy a pretože dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ďalej najvyšší súd zistil, že krajský súd postupoval v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, keď si pre rozhodnutie o uznaní predmetných rozhodnutí zabezpečil aj vyjadrenie Krajskej prokuratúry v Žiline, pričom prokurátor vo svojom vyjadrení k ich uznaniu zaujal kladné stanovisko.

Krajský súd postupoval správne, keď skúmal či ide o čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a uznal vyššie citované rozsudky súdov Českej republiky.

Najvyšší súd, rovnako ako súd krajský, nezistil žiadny dôvod na odmietnutie uznania a výkonu predmetných rozhodnutí uvedený v ustanovení § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí.

Taktiež správne postupoval krajský súd, keď pri uznaní predmetných rozhodnutí rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí a akceptoval výrok o vine a uznal aj výrok o treste odňatia slobody tým, že ho ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Prvostupňový súd nepochybil ani v prípade, keď odsúdeného D. N. v zmysle § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,

keďže odsúdený v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

K odvolacím námietkam odsúdeného možno len uviesť, že boli Najvyšším súdom Slovenskej republiky vyhodnotené ako nedôvodné, nakoľko rozhodnutie súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia má svoj presný procesný postup a vyžaduje splnenie určitých materiálnych podmienok, predovšetkým podľa § 15 a nasl. zákona č. 549/2011.

Ustanovenie § 16 ods. 1 písm. a/ až m/, ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z. vymedzuje dôvody odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia a v prípade, ak súd nezistil takéto dôvody na jeho odmietnutie a výkon, rozhodne o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (§ 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z.).

Z citovaných ustanovení uvedenej zákonnej normy vyplýva, že prvostupňový súd, v prípade štátneho občana Slovenskej republiky odsúdeného na trest odňatia slobody v niektorom z členských štátov Európskej únie, za predpokladu splnenia zákonných podmienok ustanovení § 15 a § 16 nemôže konať inak, než cudzie rozhodnutie uznať. V rámci uznávacieho konania odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie teda nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk.

Pokiaľ sa týka námietky odsúdeného založenej na tvrdení, že rozhodnutie krajského súdu nerešpektovalo zásadu špeciality, a to vzhľadom na jeho trestné stíhanie prebiehajúce na území Slovenskej republiky treba uviesť, že táto námietka je neodôvodnená, keďže z obsahu trestného spisu vyplýva, že odsúdený vyjadril súhlas s tým, aby tresty odňatia slobody, ktoré mu boli uložené rozsudkami súdov Českej republiky vykonal v Slovenskej republike. Túto otázku skúmal už prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline, ktorý zistil, že proti odsúdenému je na území Slovenskej republiky vedené trestné stíhanie a od 19. októbra 2007 je v pátraní. V tomto prípade sa však zásada špeciality neuplatní vzhľadom na súhlas odsúdeného s odovzdaním na výkon trestu odňatia slobody do Slovenskej republiky.

Z pohľadu vyššie uvedeného sú odvolacie námietky odsúdeného D. N. irelevantné a ako také ich odvolací súd nemohol akceptovať. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho odvolanie zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.